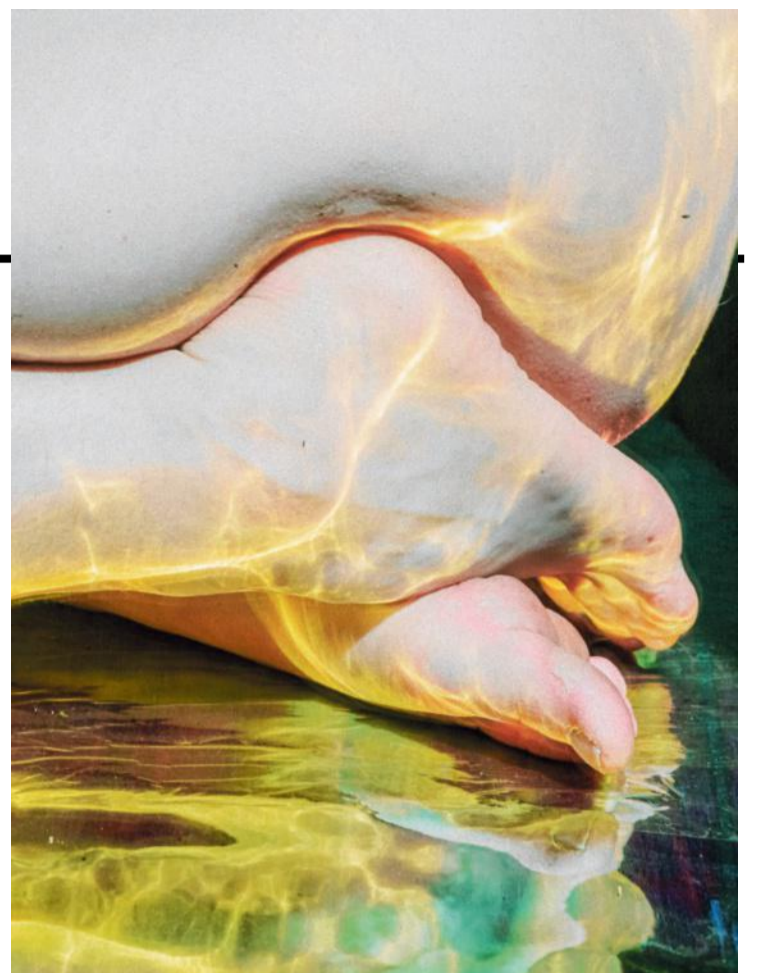

Kinke Kooi, **Visit**, 2019. FOTO ANITA PANTUS/ COLLECTIE STEDELIJK MUSEUM SCHIEDAM

Lucile Boiron, **No title (6/6)**, 2020. FOTO LUCILE BOIRON/ HORS-CADRE GALERIE

Vulvissima, priegelkunst en pastelkleuren

SUIKERZOET 'I hit you with a flower' toont een overdaad aan suikerzoete kunst. De term 'meisjeskunst' wordt er als geuzennaam gebruikt, maar moet elk negatieve stereotype wel een geuzennaam worden?

Lily van der Stokker, **Retrokitchen**, 2022. FOTO ROB HARRIS/ COLLECTIE GALERIE AIR DE PARIS

Tonya Sudiono

SCHIEDAM

Meisjeskunst': met die term is het werk van kunstenaars als Lily van der Stokker en Kinke Kooi voorheen weggezet als frivol en minder serieus. Voor de expositie *I hit you with a flower* brengt Stedelijk Museum Schiedam ruim twintig kunstenaars bij elkaar die tegen de overheersend (mannelijke) kunstnorm aan schoppen met speelse kunst in pastel- en neonkleuren, met bloemenmotieven of priegelige details, met viltstift of textielkunst.

De naam van de expositie is geïnspireerd op de befaamde video-installatie *Ever is all over* (1997) van de Zwitserse kunstenaar Pipilotti Rist (1962), die dit jaar de Sikkens Prize won omdat ze de wereld kleurrijker maakt. De installatie bestaat uit twee projecties: aan de rechterzijde zien we de camera door een veld met felrode bloemen heen meanderen, aan de linkerkant zie je een vrouw die met zo'n zelfde bloem door de straten van de Zwitserse stad Zürich loopt. Ze ziet er feminien uit in haar jurk en hakken, en al lachend slaat ze autoramen in met die bloem.

Wat haar motieven zijn, geeft te raden. Een politieagente doemt achter de vrouw op. Zal ze aangehouden worden? Het dreigende gevaar lost zich op: de twee

maken oogcontact en de politieagente lacht goedkeurend. *Ever is all over* wordt als uitsmijter aan het einde van de expositie getoond. Het is alleen de vraag waarom het juist dan en daar, in een hoek van de zolderruimte, half over de balken heen wordt geprojecteerd.

Het videowerk zou een inspiratiebron zijn geweest voor Beyoncé's videoclip *Hold up* (2016, 225 miljoen views op YouTube) waarin de zangeres al net zo glimlachend in een zwierige jurk autoramen kapotslaat, ditmaal met een honkbalknuppel. Je zou er gemakkelijk een verbeelding van de leus '*smash the patriarchy*' kunnen zien, waarbij het harde staal en de auto symbool staan voor het mannelijke.

Cellulite billen

Rist heeft zich nooit uitgelaten over wat de boodschap van *Ever is all over* is. Dat laat ze aan de kijker over. In deze tentoonstelling ontbreekt soms die ademruimte. Neem de ruimte die is ingericht rondom het thema 'vulvissima', waarin vulva's te zien zijn in aquarellen, op vazen, als textiel-installaties en gefotografeerd met glitters. In zekere zin is deze 'vulvissima' wel begrijpelijk als je bedenkt dat pas in 2021 de vulva voor het eerst in een Nederlands biologieboek volledig werd afgebeeld.

Een hoogtepunt van de tentoonstelling is het werk van Kinke Kooi (1961), wier werk al geruime tijd terecht bezig is met

een herwaardering. Na de kunstacademie kreeg ze geen voet aan de grond in de kunstwereld, en bevrijd van de last om werk te maken in de stijl van wat 'in' was (lees: de grote penseelstreek) begon ze haar cellulite billen gedetailleerd te tekenen met een pen.

Bij het drieluik *Visit* (2019) overheersen op het eerste gezicht de roze krullerige vormen, maar de details nodigen je uit om met je neus haast op het werk te staan om in een intiem, klein, donker en gezellig kamertje te gluren. Ook Kooi's zelfportret van haar buik is een verademing: haar natuurlijke, zachte buik zoals die eruitziet na het krijgen van een kind is voorzien van een stralende aureool.

Het ouder wordende lichaam en leeftijdscategorie zijn thema's die bij vrouwen doorgaans zwaarder wegen. Naast Kooi kaart kunstenaar Lily van der Stokker (1968) dit aan met haar uitgangspunt in de vorm van een roze wolk: '*only yelling older women in here/ Nothing to see*'. Verpakt in een luchtige vorm snijdt ze een serieuze kwestie aan, waarbij de stem van oudere vrouwen wordt afgedaan als onbetekenend.

Barbie-roze outfits

De expositie voelt als een throwback (of voortzetting van) van de jaren 2010, toen de kleur 'millennial pink' een hype was. De suikerzoete kunst is niet voorbehouden aan kunstenaars die zich als

wrouw identificeren. Zo is er een zwierige video te zien waarin Alex Naber, een queer kunstenaar met het syndroom van Down, samen met dragqueen Chelsea-Boy, in Barbie-roze outfits contact maken met elkaar in een natuurlandschap.

In de uitgebreide tentoonstelling valt veel nieuws te ontdekken, zoals het werk van de Vietnamese-Franse My-Lan Hoang-Thuy (1990), dat in grootte varieert van bescheiden tot piepklein. Vooral de bedrukte schelpen met zelfportretten van de naakte kunstenaar zijn ontroerend: net kleine pareltjes in de glanzende binnenkant van een schelp. Inspiratie haalde ze uit de Aziatische toegepaste kunst, waaronder met paarlemoer ingelegde meubels. Haar ouders waren van hogere aristocratie in Vietnam, maar moesten alles achterlaten toen ze naar Frankrijk migreerden. De glanzende oppervlakken en weelderige motieven herinneren aan wat er eens was.

I hit you with a flower is bedoeld als eerbetoon aan 'meisjeskunst', die nu als geuzennaam wordt gebruikt. Het is de vraag of je elk negatieve stereotype als geuzennaam moet willen inzetten. Bij de (her)waardering van vrouwelijke kunstenaars valt voor te stellen dat ze liever niet de boeken in willen als pioniers van 'meisjeskunst', net zomin als dat mannen blij zouden zijn met het label 'jongetjeskunst'. Misschien zou 'sweet power kunst' een passender term zijn: zoete kunst met een bite.

Recensie Expositie

I Hit You With a Flower – suikerzoete kunst met een bite is t/m 4 mei te zien in Stedelijk Museum Schiedam. Info: stedelijkmuseumschiedam.nl ●●●○○